

finder jeg den ikke uheldig i den Retning, hvori han gik, idet han udfærdigede en Bestemmelse indsat, som er foreslaaet paa et tidligere Stadium af Sagens Forhandling af vedkommende Udvalg i Landsstinget. Mit Duffe vilde snarere gaae ud paa at faae hele det sidste Punktum af § 5 udflettet. Det indeholder efter min Formening ikke Andet, end hvad der ligger i Sagens Natur, og hvad man er berettiget til at vente saavel af Eighnsmænd som af enhver rettænkende Ræge; men det forekommer mig uheldigt at give en saadan Bestemmelse i Lovsform, at paalægge private Mænd, der ikke staae i noget bestemt Forhold til Staten, der ikke oppebære Noget af den, der ikke have nogen særlig Forpligtelse, at paalægge dem uden Bederlag et vist Hverv og en vis Besværlighed, naaget man kunde vente en langt bedre og sydligere Dpfylldelse af sit Duffe, naar det overlodes til deres egen Afgjorelse. En anden Sag er det, at det kan være naturligt og hensigtsmæssigt i den tilkommende Veiledning for Eighnsmænd at give dem en saadan Anvisning, ligesom det ogsaa der passende kan udtales, at man foresætter, at vedkommende Ræger ikke ville vægre sig ved at være dem behjælpelige i saa Henseende.

Winther: Jeg har nylig modtaget en skriftlig Henvendelse fra en Ræge, hvori denne gør opmærksom paa en Uretfærdighed, som efter hans Mening findes i dette Lovforslag, saaledes som det er vedtaget i Landsstinget, idet man nemlig for Alle, undtagen for privatiserende Ræger, vil lade det være en frivillig Sag, om de ville være Eighnsmænd eller ikke. Naar dette Frivillighedens Princip skal være det gjældende i Loven, forekommer det mig, at det maa være gjældende for alle Privatmænd, for alle dem, der ikke, som den ærede Justitsminister i dette Dieblisk udnyttede sig, staae i noget særegent Forhold til Staten, og som altsaa heller ikke have nogen særegen Forpligtelse imod Staten, forsaavidt man ikke paa den anden Side vil indromme en saadan Betaling, som Vedkommende maatte forlange for dette sit Arbejde. Jeg har imidlertid saa

nylig modtaget denne Skrivelse, at jeg ikke noie har kunnet overveie det Spørgsmaal, om Sagen bør gjøres til Gjenstand for en yderligere Forhandling, men jeg har dog ikke, ifølge den til mig stete Dpfordring, villet undlade at fremsætte denne Yttring her i Salen, idet jeg forbeholder mig nærmere at overveie, om jeg til 2den Behandling vil stille et Forslag angaaende dette Punkt. Selv horiseet fra dette Hovedprincip i Loven om Frivilligheden, forekommer det mig iøvrigt at være en mindre billig Fordring til Folk, der skulle leve af deres Tid, at man vil foreskrive dem Forretninger, som maaffee forhindre dem i at udføre langt mere fordeelagtige Forretninger, og som maaffee berinke, at de gaae glip af Indtægter, de kunde have havt, naar de ikke vare bleve hortcommanderede til en saadan Forretning, som efter deres Mening lønner sig aldeles utilstrækkelig. Smidlertid forekom det mig, at den ærede Justitsminister gav en Forklaring om den Betaling, der af Communalbestyrelsen i visse Tilfælde kan gives som et Supplement til den i § 8 fastsatte Betaling af 4 Mk., og dersom den faaer en tilstrækkelig Udvidelse, troer jeg, det vil være overflødig at tvinge nogen privat Ræge til at være Eighnsmænd, thi da maa der vistnok lettelig kunne træffes en Overenskomst med enhver paa Landet boende Ræge om at paatage sig denne Forretning indenfor Sognets Omraade forsaavidt man imidlertid vil anvende Penge af offentlige Midler til den Slags Forretninger, forekommer det mig, at det med Billighed kunde fordres, at alle Eighnsmænd lige godt maae betale de kommunale Afgifter, hvad enten de boe over eller under $\frac{1}{4}$ Mil fra vedkommende Ræge. Er det altsaa noget saa Vigtigt for det Offentlige, at Eighnsmænd bliver aldeles paalideligt, og troer man, at det skeer bedre ved Ræger end ved andre Folk, mener jeg, at man kunde give Loven denne Udvidelse. Jeg har dog, som sagt, ikke her villet videre end gjøre bekendt, at jeg mulig agter at stille et Forslag med Hensyn til den Stilling, man vil paalægge de private Ræger som Eighnsmænd.